

ANNA EKBERG

V A A R A L L I N E N N A I N E N

★★★★★ Jälleen uusi jännittävä trilleri
tyrmäävän upeine henkilöhahmoineen.

– Bogblogger.dk

ANNA EKBERG

V A A R A L L I N E N
N A I N E N

Tanskan kielestä suomentanut Katarina Luoma

Tanskankielinen alkuperäisteos:

På date med en morder

© Anna Ekberg and JP/Politikens Hus A/S 2020 in agreement with
Politiken Literary Agency.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus Oy, 2021

www.minervakustannus.fi

Suomenнос: Katarina Luoma

Sivun 5 sitaatin Karen Blixenin teoksesta *Seitsemän salaperäistä tarinaa*
suomentanut Eija Palsbo.

Kannen kuva: iStock

Graafinen ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-305-1

Painettu EU:ssa, ScandBook, 2021

Sinun naamiostasi minä sinut tunnen.

Karen Blixen

Cecilie

Tiistai-ilta Tirstrupissa. Siitä on tullut lähes käsité Cecilien ja hänen kollegoidensa parissa. Mielikuva ankean harmaasta tanskalaisesta säästä, paluusta arkeen, eväsrasioihin ja sadevaatteisiin, siihen kaikkeen, mikä aikoinaan ajoi Cecilien hakemaan lentoemännäksi SASille, sitä kaikkea hän oli tahtonut paeta. Saapuvien lentojen aula on lähes tyhjä. Siivoustyöntekijä työntää hiljaa hurisevaa lattianhoitokonetta valkoisilla laatoilla, jättää peilikirkkaan raidan jälkeensä. Lento Yhdysvaltojen länsirannikolta tuntuu raskaana kehossa. Cecilie tuntee sen myös kasvoissaan, matkustamon kuiva ilma imee ihosta kosteuden. Lento Yhdysvaltojen ja Atlantin yli vei lähes yksitoista ja puoli tuntia, plus odotusaika Kastrupissa ennen viimeistä pyrähdystä Itä-Jyllantiin, tosin sillä lennolla hän ei ollut töissä vaan saattoi istua itsekseen takimmaisessa rivissä kahvikupin kera vaimean mielipahan vallassa.

– Tarvitsetko kyydin? Olen menossa Århusiin.

Mies on häntä jonkin verran vanhempi, olalla roikkuu takki, hiukset ovat teräksenharmaat ja iho Gran Canarian värinen, hän on takuulla pilotti tai lentokapteeni, he ovat oma rotunsa, helposti tunnistettavissa.

– Ei kiitos, olen autolla.

– Missä päin olit?

– San Franciscossa, Cecilie vastaa ja pysähtyy, teeskentelee, että matkalaukun pyörissä on jotain häikkää. – Nähdään taas, hyvää illanjatkoa.

Hän seuraa miestä katseellaan, kun tämä kävelee exit-kyltin alta. Se on kuin luonnonlaki, hän tuumii. Nuoria lentoemäntiä on jahdattava ja naitava. Niin heidän täytyy ajatella, kaikkien komeiden pilottien valkoisissa paidoissaan ja kiiltävissä kengissään.

Harvoin kuluu viikkoa ilman, että Cecilie saa ehdotuksen, suoran tai epäsuoran. Kuten yksi hänen kollegoistaan kerran letkautti kaksimielisesti virnuillen: – Ei ole sattumaa, että he työskentelevät *cockpitissa*, ohjaamossa, vai mitä?

Cecilie ottaa puhelimensa esiin. Sormi löytää Tinder-apin itseltään, on lähes pelottavaa, miten nopeasti niin on käynyt, hän ajattelee. Vain puolitoista vuotta sitten hän erosi Henrikistä, ja siitä lähtien hänestä on tuntunut kuin maailma olisi avautunut. Kaikki nuo miehet, mahdollisuudet flirttailuun ja huolettomaan seksiin, deittisivustot ja *score dating* -sovellukset, joita hän yhtäkkiä saattoi käyttää. Avautui *sisäinen* maailma. Hänessä oli puolia, joita hän ei ollut tuntenut. Ennen avioeroa Cecilie oli ollut kunnan tyttö. Hän ei ollut koskaan uskoton, ei ikinä aikonutkaan olla, hän huolehti rivitaloasunnosta Vibyssä, haki Millen ja Carlan aikaisiin päiväkodista, luki lapsille ääneen Astrid Lindgreniä ja Ole Lund Kirkegaardia sohvalla ja joi oman puutarhan luomumustaseljamehua. Hän nautti kuullessaan tyttöjen naurun, kun hän muutti ääntään ja mylvi kuin herra Storm tai tirs kui Irene TV. Hän nautti sen odottamisesta, että Henrik tuli kotiin toimistolta ja he söivät illallista yhdessä niin kuin oikea perhe.

Kunnes hän ei äkkiä enää nauttinut siitä.

Kunnes koitti se uudenvuodenaatto pian kaksi vuotta sitten, jona Cecilie ei kestänyt enää. Siellä hän seiso i parvekkeella Trøjborgissa kolmekymmentäviisivuotiaana, taivas Århusin yllä oli pamausten ja räiskyvien ilotulitusrakettien sekamelska. Henrik ja tytöt seisoivat vieressä, Cecilie näki heidän vakituisen uudenvuodenaaton-ystäväpariskuntansa ja pariskunnan kahden pojan ampuvan raketteja alhaalla kadulla. Ingolf muistutti suojalaseineen lapsen kokoista astronauttia. He seisoivat kolmannen kerroksen parvekkeella, koska Mille ja Carla pelkäsivät pamahduksia ja koska he olivat yhtä mieltä siitä, että sieltä heillä oli paras näkymä kaupungin ylle.

Mutta sinä iltana Cecilie katsoi vain sisimpäänsä. Elämänsä, tulevaisuuteensa, tuleviin vuosiin Henrikin kanssa. Sulaisen ja kiltin Henrikin, jolla oli spanielin silmät ja punertava parransänki. Hän oli mahtava isä, mies johon Cecilie saattoi luottaa, päiväkodin vanhempainyhdistyksen puheenjohtaja, kohtalaisen komea, hoikka,

juoksi koko ajan, taitava tekemään terveellistä ruokaa, hyvä lyömään naulan seinään tarvittaessa, hyvä olemaan korottamatta ääntään, miten hankalasti lapset ikinä käyttäytyivätkin. Tavallaan Henrik oli kaikkea sitä, mistä Cecilie oli aina uneksunut. Hän oli – *on* – täydellinen. Tai no, heillä ei ollut seksiä kovin usein. Seksielämä oli käytännössä kuivunut kokoon. Hitaasti – tuskallisen hitaasti – ja heidän kummankaan oikeastaan huomaamatta sitä Cecilie oli lakannut haluamasta. He eivät puhuneet siitä, Henrik hyväksyi sen, yritti ehkä hiukan alussa, varovainen käsi peiton alla, mutta hän torjui miehen, ei halunnut tätä. Hän ei halunnut mitään, hänen kehonsa oli pelkkä kotelo, jota hän raahasi mukanaan tylsässä arjessaan. Naapuruston katujuhlat talo numero kahdentoista edessä olivat vuoden kohokohta, ja opettajaseminaarin viimeisen ratkaisevan tehtävän viimeistely kävi yhä mahdollisemmaksi.

Oliko hän masentunut? Hullu?

Ei, hänen psykologinsa sanoi. Hän oli täysin normaali ja täsmälleen samassa tilanteessa kuin useimmat muut hänen ikäisensä naiset. Psykologi kannusti häntä etsimään sen kohdan sisimmästään, joka aikoinaan oli rakastunut Henrikiin. Sen tunteen.

Kolme kuukautta sen jälkeen kun hänen terapiakäyntiensä leimakortti oli täyttynyt, Cecilie kertoi Henrikille, että hän tahtoi erota. Oli perjantai-ilta, *Tanssii tähtien kanssa* oli loppunut, tytöt nukkuivat, ja Cecilie oli juonut juuri tarpeeksi punaviiniä, jotta uskalsi sanoa sanottavansa. Henrik alkoi itkeä. Ihan hiljaa hän kyseli yhä uudelleen, oliko Cecilie tavannut jonkun toisen, oliko vaimo harkinnut päätöstään kunnolla, tarvitsiko tämä hetken omaa aikaa. Hän voisi hyvin mennä vanhemmilleen Ålborgiin pariksi päiväksi ja ottaa tytöt mukaansa, jotta Cecilie voisi pohtia asiaa perusteellisesti. Mutta Cecilie oli pohtinut. Ålborg ei voinut pelastaa heidän avioliittoaan, ja ei, hänellä ei ollut ketään toista. Oli vain hän, kolmekymmentäviisivuotias Cecilie. Vain hän ja hänen epätoivoinen halunsa päästä pois.

– Tarvitsetko taksia? Kuljettaja on arabi, murre erehtymättömästi århusilainen. Mies seisoo pyöröovella, hymyilee ja pyyhkäisee sadevettä hihastaan.

Cecilie pudistaa päätään ja katsoo ulos pimeyteen. Syksyinen sade on kovaa ja meluisaa, pisarat moukaroivat pysäköintialuetta,

pikkuinen Toyota on onneksi vain kymmenen metrin päässä. Viimeinen vilkaisu puhelimeen. Kaduttaako häntä? Vähäsen. Mutta hän on myös jännittynyt. Tavallista jännittyneempi. Hän ei tiedä miehestä mitään, ei ole koskaan nähnyt tämän kasvoja eikä tiedä nimeä. Hän tietää ainoastaan, että he ovat sopineet tapaavansa tarkalleen 58 minuutin kuluttua hotellissa Århusissa.

*

Iben soittaa, kun hän on parinkymmenen kilometrin päässä Århusista. Sitä ei tapahdu kovin usein, Cecilie soittaa useammin. Avioeron jälkeen hänestä on usein tuntunut, että hän on menettämättä siskonsa.

– En käytännössä poistunut hotellista, Cecilie kertoo, kun Iben tiedustelee, millaista San Franciscossa oli. Hän on yrittänyt selittää sata kertaa Ibenille, vanhemmilleen ja ystävilleen, ettei lentoemännillä ole aikaa liehua katselemassa nähtävyyksiä ja että he näkevät vain yksitoikkoisia lentokenttähotelleja, lähtöterminaaleja, matkalaukkuja ja liukuhihnoja, kunnes heidän on jatkettava matkaa seuraavaan kohteeseen. – En nähnyt edes vilausta Golden Gaten sillasta. Miten sinulla menee?

– Ihan hyvin, mutta pomoni on mielenvikainen, Iben sanoo nauraen. – Tuntuu siltä, ettei hän ole tajunnut, että työskentelee *Stiftenin* toimituksessa eikä *New York Timesin* tai jonkin muun maineikkaan sanomalehden. Perjantaina koko toimituksen on pakko osallistua transsendenttisen meditaation kurssille. Mutta olet takuulla aivan rättiväsynyt, en taidakaan pyytää sinua viinilasilliselle.

Se on hyvin ibenmäinen tapa esittää kutsu. He ovat monesti nauraneet sille, että kieltävä vastaus sisällytetään kysymykseen. ”Emmehän me drinkkejä juo? Sinulla ei kai ole aikaa piipahtaa meillä illalla, eihän?”

– Sopiiko toisena päivänä? Anteeksi, mutta sänky kutsuu minua vähän liikaa.

– Totta kai. Olen vain tylsistynyt. Konrad tulee kotiin vasta huomenna.

– Missä hän on?

- Malesiassa. Konferenssissa.
- Hyvä, etten minä tule sieltä, Cecilie sanoo. – Aikaerorasitus on vielä pahempaa, kun tulee Aasiasta. Hyvää yötä.

Miksi valehtelen? Cecilie kysyy itseltään, kun on katkaissut puhelun. Miksi en pysty kertomaan siskolleni, että tapaan kohta miehen – kuten niin usein tapaan? Ennen he puhuivat toisilleen aivan kaikesta. Iben on vain kaksikymmentä kuukautta Cecilietä vanhempi. ”Pseudokaksoiksi” heidän äitinsä kutsui heitä, kun ystävät kyselivät siskosten ikäerosta. Lapsina Cecilie ja Iben puettiin usein samanlaisiin vaatteisiin. Heidän äitinsä harrasti sitä, hänen mielestään kaksi pikkuista somaa tyttöä kotikutoisissa myssyissä ja vaaleanpunaisissa haalareissa olivat hurmaavia. Tytöt olivat aina yhdessä, istuivat keittiönpöydässä vanhassa omakotitalossa Åbyhøj’ssä ja piirsivät prinsessoja ja vaarallisia ritareita, hyppivät hyppynarulla jalkakäytävällä tai leikkivät hippaa naapurin raisujen lasten kanssa. Teini-iässä suhde siskoon tuntui Ceciliestä vähän hankalalta. Yhtäkkiä Iben oli melkein liian lähellä. Se, mikä aiemmin oli tuntunut turvalliselta ja rakastettavalta – että hänellä oli isosisko, johon saattoi aina turvautua, kun maailma kävi vaaralliseksi tai sekasortoiseksi – tuntui nyt klaustrofobiselta. Aivan kuin Iben olisi tuntenut hänet *liian* hyvin. Cecilie haaveili olevansa ainutlaatuisen, erillinen ihminen. Lopulta hän ei nähnyt muuta ulospääsyä kuin leikata hiuksensa lyhyiksi ja ottaa nenärenkaan – hankkia uuden tyylin, josta isä ja pari kriittistä katsetta peiliin tosin saivat hänet tuota pikaa luopumaan. Ja sitten he olivat taas samanlaisia.

Ja nyt he ovat niin erilaisia.

Muuri on kohonnut heidän väliinsä, näkymätön *biljaisuden muuri*, jota kumpikaan heistä ei koskaan mainitse. On aiheita, joihin he eivät kajoa, tunteita, joista he eivät avaudu, tai sitten he teeskentelevät, ettei niitä ole. Ibenin maailmassa ei ole miehiä. Vain Konrad, Ibenin aviomies, ei muita. Siinä maailmassa ei ole liioin seksiä, halua tai viettejä. Ei Cecilie niin ajattele, että Iben tuomitsisi hänet, jos hän kertoisi tälle niistä lukuisista miehistä, jotka pistävät päänsä hänen elämäänsä – makuuhuoneeseensa – kadotakseen pian uudelleen. Mutta he eivät ikinä pääse niin pitkälle, keskustelu ei yksinkertaisesti onnistu, etäisyys on liian suuri.

Cecilie ymmärtää Ibeniä hyvin. Hän on itse ollut tismalleen

samassa tilanteessa. Niiden yhdentoista vuoden aikana, jotka hän oli yhdessä Henrikin kanssa, hänelläkään ei ollut muita miehiä. Viimeisinä vuosina seksi ei merkinnyt mitään. Sille ei ollut aikaa, tytöt veivät kaiken, he vaativat kaiken, ja se sopi hyvin. Iben ei yksinkertaisesti ymmärtäisi, jos Cecilie yrittäisi kertoa eroottisesta matkasta, jolle hän on lähtenyt. Hän ei oikein itsekään käsittänyt sitä, ei tiedä, mistä viehtymys kumpuaa, mutta hän tietää, että se kutkuttaa häntä, sytyttää hänet tavalla, jonka hän ei ollut milloinkaan uskonut olevan mahdollinen. Hän on yrittänyt lukea aiheesta. Seksiriippuvuudesta, sairaalloisesta hyväksytyksi tulon tarpeesta, flirttailusta huumeena, kikkeistä, jotka ovat kuin huume jota kehon on *saatava* säännöllisesti. Mutta hän on luopunut kirjoista ja tuhansista nettiartikkeleista. Niiden lukeminen hävetti häntä, hän tunsi itsensä huonoksi ihmiseksi, sekopäiseksi naiseksi.

Alussa hänen profiilimensä oli ”Ei ukkomiehiä”. Hän ei tahtonut olla missään tekemisissä naimisissa olevien miesten kanssa, hän ei halunnut rikkoa mitään, varsinkaan avioliittoja. Mutta pian hänen piti muuttaa tekstiä, sillä miehet ymmärsivät hänet väärin. He luulivat, että hän etsi naimattomia miehiä, koska haki poikaystävää, ja siksi he eivät kirjoittaneet hänelle. Niin Cecilie ainakin selitti asian itselleen, kun hänen profiilinsa tuotti tulokseksi lähes korvia huumaavan hiljaisuuden. Sen jälkeen hän muutti tekstiä. Ja oivalsi, ettei sanallisilla kuvailuilla kenties ole kovin paljon merkitystä – vaan olennaisia ovat kuvat. Mutta hän on pitänyt kiinni siitä, ettei tahdo olla missään tekemisissä naimisissa olevien miesten kanssa. Ei hän tietysti voi koskaan olla varma, että miehet puhuvat totta, kun he väittävät olevansa sinkkuja – ja viime kädessä on heidän oma asiansa, jos he tahtovat olla uskottomia. Mutta silti. Ei ole Cecilien asia tuhota muiden parisuhteita. Siksi hän kirjoittaa useasti miehille ja kysyy, ovatko he naimisissa. Moni vastaa kieltevästi: kenties he valehtelevat, kenties puhuvat totta. Mutta ne, jotka vastaavat myöntävästi ja tunnustavat etsivänsä pikaista syrjähyppyä, hän torjuu suoralta kädeltä. Joten ei. Cecilie ei ole huono ihminen, hän on hyvä ja rakastava äiti, hän on hyvä ex-vaimo, hän hoitaa työnsä ja huolehtii ystävistään ja itsestään. Ei ole väärin maata monen miehen kanssa. Ja se saattaa olla vain jokin elämänvaihe. Ehkä hän etsii tosiasiansa rakkautta, mene ja tiedä. Hän on

kyllä melko vakuuttunut yhdestä asiasta: rakkaus ei odota kymmenen minuutin kuluttua Hotel Royalin huoneessa 312 vaan rietas ja huoleton seksi.

Kaduttaako häntä?

Kysymys kummittelee Cecilien mielessä, kun hän ajaa ohituskaistalle. Sopimus on kummallisinkin, jonka hän on koskaan solminut. Salaperäisin. Päivämäärä, aika ja paikka, ei muuta. Miksi hän suostui?

Ei, epäily ja katumus eivät auta asiaa. Hänen pitää hypätä tuntemattomaan, seurata haluaan, seistä sanojensa takana – ja nauttia. Kihelmöivä, lähes kutkuttava tunne valtaa kehon, hän aistii sen nyt, kun hän pysäköi auton Store Torville ja työntää maksukortin lippuautomaattiin. Vain tunti, hän tuumii ja katselee pariskuntia, jotka poistuvat Århus Teaterista, toiset käsi kädessä, toiset välissään se pieni huomaamaton etäisyys, jonka hän muistaa sangen hyvin niiltä ajoilta, kun oli itse naimisissa.

Onneksi hänellä oli aikaa pikasuihkulle Kastrupissa. Hän vaihtoi vaatteet, lisäsi ripsiin tuoretta ripsiväriä ja silmäluomille persikanväristä luomiväriä ja katsoi itseään peilistä. Hyvällä tahdolla väsymystä ei huomannut. Tuuheat vaaleat hiukset, jotka herättivät usein muissa samanikäisissä naisissa kateutta, eivät olleet menettäneet kiiltoaan eivätkä täyteläisyyttään Atlantin ylityksen aikana. Silmät olivat suuret, vaaleanvihreät ja uteliaat. ”Haastava katse”, hänen äitinsä oli kerran sanonut selittämättä, mitä hän sillä tarkoitti. Mutta nyt kun Cecilie astelee Hotel Royalin aulaan, ottaa vastaan ystävällisen nyökkäyksen vastaanottovirkailijalta ja painaa hissinnappulan kolmanteen kerrokseen, äidin sanoissa on järkeä. Kyllä, Cecilie tahtoo haastaa maailman. Kyllä, hän haluaa haastaa itsensä ja oman kehonsa, oman halunsa.

Hotelli on hieman vanhanaikainen, lattioilla on paksuja mattoja, seinillä peilejä kultakehyksissä ja valoa niukasti. Cecilie seisoo hissien ulkopuolella, suoristelee hamettaan ja kermanväristä silkkipaitaansa. Hän on kiihottunut, hän panee merkille. Ihoa ja vatsan pohjaa kihelmöi kutkuttavasti. Se on kiihottavaa ja jännittävää, varsinkin kun hän ei tiedä, mikä häntä odottaa oven toisella puolella. Hän kuulee kiihkon hengityksessään. Se kulkee raskaammin kuin tavallisesti, hivenen tiheämmin. Väsymys on tiessään,

keho on kaapannut vallan, himo täyttää hänet. Ja jokin muu. Hermostuneisuus? Nuoli näyttää tien huoneeseen 312, korkokenkien korot uppoavat pehmeään mattoon, hän on viisi minuuttia myöhässä. He eivät ole sopineet, miten mies ottaa hänet vastaan. Ottavatko he ensin lasilliset, juttelevatko he vai ryhtyvätkö vain oikopäätä hommiin. Neljätoista päivää sitten Cecilie tapasi Kööpenhaminassa nuoren miehen, joka otti hänet vastaan asuntonsa ovi auki. Hän saattoi vain kävellä suoraan sisään, kuului sopimus. Mies makasi sängyssä alastomana ja valmiina, kun hän astui sisään. Se oli yllättänyt hänet ja kiihottanut häntä kovasti. Seksi oli ollut mahtavaa. Rivoa, hiukan väkivaltaista, hän oli lauennut monta kertaa, ja jälkeensä he olivat vaihtaneet vain muutaman harvan sanan. Pari päivää tapaamisen jälkeen mies oli kirjoittanut hänelle uudestaan, tahtonut ottaa uusiksi, mutta hän oli vastannut kieltävästi. Hän ei tiennyt miksi, hän halusi miestä, mutta silti hän ajatteli, että yksi kerta riitti.

Tällä kertaa ovi on raollaan. Cecilie koputtaa varovasti. – Huhuu? hän huikkaa, seisoo yhä hotellin käytävällä.

– Tule sisään, kuuluu ääni huoneesta.

Cecilie empii.

– Tule sisään, mies sanoo uudelleen.

Cecilie tottelee ja astuu sisään. Siltä hänestä tuntuu, kun hän tuuppaa oven kiinni takanaan. Joltakulta, joka tottelee. Se on kiihottavaa, hän aistii kuumotuksen kehossaan, kaipauksen tulla kosketetuksi ja otetuksi, totella. Huone on sotkuinen, ryppyinen paita roikkuu tuolin selkämyksellä, pöydällä on avattu pullo jotain juomaa ja yöpöydällä kondomipaketti. Huoneessa on hämärää, yksi ainoa lamppu palaa. Mies istuu sängynlaidalla jalat hiukan levällään. Hän on naamioitunut. Vain silmät erottuvat mustasta nahkanaamiosta. Näky pelottaa mutta ei yllätä Cecilietä. – Tule, mies kehottaa taas melkein käskevällä äänensävyllä. – Tule sängylle. Mies antaa viittansa liukua sivuun, hän on alasti sen alla. Vatsa on litteä, kaistale tummaa karvaa kulkee rinnalta navan alle. Hänellä on iso. Cecilie on nähnyt useita kulleja tänä vuonna. Ja tämä on isompi kuin useimmat. Ennen kuin hän erosi, hän luuli, että kulli oli kulli. Että erot miesten välillä olivat vähäisiä. Nyt hän tietää, että kulleja on yhtä monta sorttia kuin kaikkea muutakin

ihmiskehossa. Suita, silmiä, naisten rintoja.

Hän avaa paitansa napit. Laskee sen sängylle viereensä ja avaa rintaliivien hakaset vikkelällä liikkeellä. Cecilie on iloinen rinnoistaan. Ne ovat kauniit, hän tietää sen. Eivät isot eivätkä pienet, mutta niiden seksikäs, hieman hyppyrimäinen muoto antaa vaikutelman kuin ne kurkottaisivat kohti maailmaa täynnä itseluottamusta ja halua. Hän hivuttaa hameen sivuvetoketjun auki ja antaa hameen liukua lattialle. Hän riisuutuu hitaasti, nauttii miehen katseesta vartalollaan ja lähes värisevästä eroottisesta latauksesta, joka täyttää huoneen, nauttii siitä, ettei tarvitse puhua, ajatella eikä tavoitella mitään – vaan pelkästään olla tässä hetkessä keho vasten kehoa. Pikkuhousut ovat korkeavyötäröiset ja tekevät hänen jalostaan pidemmän näköiset, niiden viininpunainen väri on samaa sävyä kuin sormen- ja varpaankynsien lakka.

– Tule jo, mies sanoo kärsimättömästi. – Asetu vatsallesi. Hänen kullinsa on jo paisunut, hän on valmis Cecilietä varten. – Pää tyynyyn. Pidä pikkuhousut jalassa ja pysy makuulla, hän komentaa ja nousee.

Cecilie tottelee. Hän työntää peittoa hieman sivuun ja painautuu vatsalleen. Mies näyttää vahvalta, yläruumis on treenattu ja suonikas, lihakset jäntevät. Se on kiihottavaa. Ja vaarallista. Hän kuulee miehen häärivän kylpyhuoneessa, kuulee tämän avaavan suihkun hanan. Cecilie on kiimainen, on niin tuhmaa, kun antaa miehen päättää. Hän ei ole malttaa odottaa, että mies tulee huoneeseen ja työntyy hänen sisäänsä. Sitten mies huutaa hänelle. Että hänen täytyy odottaa. Ettei pidä liikkua.

Cecilie kohottautuu. *Tuo ääni*. Hän tunnistaa sen. Hän on lähes vakuuttunut. Ei, hän on *täysin* vakuuttunut. Miksi hän kuulee sen vasta nyt? Koska naamio puurouttaa ääntä? Mutta ei tarpeeksi. Ei nyt.

Cecilie ponkaisee äkisti pystyyn, seisoo aivan hiljaa ja tuntee, miten aivot ja keho lamaantuvat. Hän ei voi liikkua, hän seisoo kuin yksi niistä raukoista, jotka Narnian paha velho on muuttanut kiveksi. Cecilie on lukenut kirjoja ääneen tytöille monta kertaa, Mille pelkää kuollakseen velhoa. Ja nyt Millen äiti on muutettu kiveksi, noiduttu. Keho on jähmettynyt paikoilleen, se ei suostu reagoimaan hänen sisimmästään kiirivään huutoon, että hänen on

paettava. Kiireesti, vaatteet niskaan. Cecilien kädet tärisivät, kun hän pukeutuu.

– Mitä sinä teet? Mies seisoo kylpyhuoneen ovella. Alasti, hänellä on yhä naamio kasvoillaan.

– Se olet sinä... Sinä... olet sairas, Cecilie änkyttää, ei keksi muutakaan.

– Lopeta. Olet jumalattareni, tahdot tätä kyllä. Haluat sitä vähintään yhtä paljon kuin minä, mies sanoo ja astuu häntä kohti.

– Mene pois! Cecilie huutaa. – Älä tule lähemmäs.

– Tule tänne, mies sanoo ja ojentaa kätensä.

Sitä elettyä Cecilie tarvitsee. Sen ansiosta taika viimein raukeaa, ja hän kykenee liikkumaan, pakenemaan huoneesta. Hän kuulee miehen takanaan. Ehkä tämä kaataa jotain säännätessään hänen peräänsä, ehkä ääni on vain hänen päässään, kun hän juoksee käytävää eteenpäin kohti portaita ja hissiä. Hänen on päästävää ulos, pois, hänen täytyy yrittää ymmärtää tapahtunutta, todellisuutta, joka yhtäkkiä on romahtanut hänen ympärillään. Kaikki on pirstoutunut palasiksi, hänen tuntemansa maailma, kaikki se, mihin hän uskoo, kaikki se, mitä hän luuli tienneensä. Nyt se kaikki lojuu pieninä terävinä sirpaleina Hotel Royalin lattialla, käytävällä, portaissa, tyylikkäässä aulassa, ja jokainen askel viiltää jalat verille.

Se mies.

Se mies.

*

Ulkona on lakannut satamasta. Matka kotiin vie vartin, Cecilie ajaa lujaa, tuntuu kuin auto ajaisi kilpaa hänen vapisevan kehonsa ja ylikierroksilla käyvien aivojensa kanssa. Hitaasti hän onnistuu tasaamaan hengityksensä kohtalaisen rauhalliseksi. Hitaasti syke laskee, nyt vain ajatukset kieltäytyvät tottelemasta, kaikkien muistikuvien pitää loksahda paikoilleen hänen mieheensä. Pimeys on miltei nielaissut Ringgadebroenin sillan, liikennettä ei ole lainkaan. Cecilie kääntyy Søren Frichs Vej'lle ja taas vasemmalle, seuraa kapeita pimeitä katuja. Valkea sumu nousee Brabrand Søn suunnasta, järveltä. Hän on melkein ainoa asukas

siirtolapuutarha-alueella. Useimmat asuvat lämpimissä ympäri-
vuotisissa asunnoissaan tähän vuodenaikaan, ainoastaan päih-
teiden väärinkäyttäjät ja avioeron kolhimat asuntodesperadot
nukkuvat pienissä lämmittämättömissä puumökeissä, kun yöläm-
pötilat romahtavat nollan tuntumaan. Mutta se riittää Ceciliele.
Hän on oppinut pärjäämään. Hän asuu halvasti, lähes ilmaisek-
si, mökissä on pikakahvia, paksuja peittoja ja pari pientä sähköis-
tä lämmityslaitetta, jotka hän on lainannut. Ja tytöt viihtyvät tääl-
lä. Carla nukkuu sohvalla, Mille pitää enemmän riippumatosta,
ja toistaiseksi he ovat uskoneet Cecilien tarinan, että äidin luona
asuminen on vähän kuin olisi leirikoulussa. Mutta tietenkin hänen
täytyy mennä elämässä eteenpäin, se on selvää. Etsiä halpa asun-
to, ehkä alivuokralaisasunto, sekä Henrik että hänen vanhempans-
a auttaisivat mielellään rahallisesti, häntä pidättelee lähinnä jokin
tunne sisimmässään. Hän on mieltynyt vapauteen. Pelkää sen me-
netystä. Kiinnityslaina, korot ja vakituinen koti sopivat kehnosti
lähes maaniseen vapauden tavoitteluun, joka on leimannut hänen
elämänsä avioerosta lähtien. Ja leimaa häntä yhä.

Hän sytyttää pienen öljylampun sohvapöydällä. Pari steariini-
kynttilää keittiössä. Laskee matkalaukun käsistään ja päättää tyh-
jentää sen vasta huomenna. Odottakoon, sillä ei ole nyt väliä, hän-
tä väsyttää. Odottakoon kaikki. Myös se, mitä tapahtui. Hänen
pitää koota ajatuksensa, nukkua yön yli, yrittää ymmärtää, mitä
tänä iltana tapahtui. Mutta vasta huomenna. Kaikki tapahtuu vas-
ta huomenna, nyt hänen täytyy nukkua, aivojen on saatava kaipa-
mansa lepo. Vanha vuodesohva narisee, kun Cecilie levittää sen.
Ääni on sama joka kerta, saranoiden vaimea valitusvirsi ikään kuin
ne marisisivat siitä, että hän taas kerran levittää sohvaa kaksi ker-
taa tavallista leveämmäksi. Hän riisuutuu, kiskoo täkin kaapista,
se on kylmä, mutta se lämpiää pian. Hänen pitäisi pestä kasvonsa
ja poistaa meikit, mutta hän ei jaksaa. Hän puhalttaa kynttilät sam-
muksiin, sammuttaa öljylampun ja menee maate, tuntee uupu-
muksen painavan itseään sohvaan – uneen.

Kunnes hän herää äkisti.

Miksi? Kuinka kauan aikaa on kulunut? Onko hän ylipäättään
nukkunut?

Kuuluu... *ääni*. Hänestä tuntuu, ettei hän ole yksin. Vai

uneksiiko hän vain? Ympärillä on säkkipimeää. Aivan liian pimeää. Tuntuu kuin hahmo seisoisi hänen edessään ja tukkisi hänen näkökenttensä. Kumartuisi hänen ylleen. Se mieskö? Ei, se on mahdotonta, hän ajattelee ja kuuntelee. Ei ääntäkään. Ei tietenkään, Cecilie tuumii ja tuntee olonsa vähän tyhmäksi. Hän on väsynyt, yliväsynyt, hänen pitää nukkua, ehkä hän nukkuu jo. Kyllä, hän uneksii, hän on vakuuttunut siitä. Uneksii äänestä, melko heikosta. Joku hengittää aivan hänen lähellään.

Iben

Skuuppi. Ibenin muutoin melko synkkä pomo oli väläyttänyt vierasperäisen sanan, kun hän eilen kertoi, että Allanin ja Teresen kanssa oli vihdoin tehty sopimus. Neljän vuoden ajan kuuluisa pariskunta oli torjunut kaikki haastattelupyynnöt, mutta nyt he olivat yllättäen suostuneet ja kutsuneet Ibenin rennolle brunssille luksushuvilaansa Risskoviin, varanneet kaksi kokonaista tuntia ”rakkauden ehtojen arvioimiseen nykypäivän Tanskassa”, kuten Iben niin nokkelasti asian muotoili sähköpostiviestissään. Tosi-asiassa oli sangen yhdentekevää, mitä he sanoisivat. Jo pelkästään se oli tärkeää, että lehti saattoi nyt lätkäistä pariskunnan lauantai-numeronsa etusivulle ja lukijat voisivat tuijottaa suoraan näyttelijä Allanin ja tämän vaimon Teresen, entisen mallin, kasvoihin, kun he ilmaantuisivat aamutuimaan paikalliseen leipomoon nauttimaan aamiaissämpylöitä. Lukijat eivät koskaan saaneet kyllikseen Århusin merkittävimmästä julkkispariskunnasta, kukaan ei saanut tarpeekseen Allanista ja Teresestä, uran huippuhetkistä ja aallonpohjista, haasteista rakkaudessa, Teresen uudesta ihonhoitotuotesarjasta, Allanin seuraavasta roolista tai siitä, mistä he ammensivat inspiraatiota ja miten Terese saattoi yhä näyttää niin häikäisevän hyvältä, vaikka oli täyttänyt viisikymmentä.

– Mutta älä sitten ole heille liian ankara, myötäile vain, Ibenin pomo oli ohjeistanut. – Ei ole syytä piikitellä heitä, etteivät he suoranaisesti nuorennu tai että ne valkoiset housut Allanin yllä Bodilfesten-gaalassa olisivat istuneet paremmin kolmekymmentä vuotta sitten. Ei väki sellaisesta tahdo kuulla.

Iben ei ollut sanonut mitään, hän tietää pelin hengen. Hän on ollut töissä lehden toimituksessa kaksitoista vuotta – niistä seitsemän vakituksena työntekijänä – joten hän tietää jo, ettei kriittinen

näkökulma ole tunnusomainen lehden kulttuuriosiolle. Joka asia on siellä menestys ja kaikki menestyneitä, jokaisella on upea ura ja valokuvaajien kuvankäsittelyohjelmien ansiosta kaikki näyttävät vähintään kymmenen vuotta nuoremmilta kuin ovat. Ibenin ei ollut tarkoitus päätyä näihin hommiin. Kun hän nuorena aloitti opiskelun Journalisthøjskolenissa, hän oli jo esittelykierroksella julistanut inhoaan niin sanottuja rehujournalisteja kohtaan – ilmauksen hän improvisoi itse tilanteessa.

– En välitä ruokkia pienintä yhteistä nimittäjää, sisäistä pe-toa, kansan kyltymätöntä nopean julkkisannoksen tarvetta. En ikimaailmassa, journalismissa on pohjimmiltaan kyse muutoksesta. Siitä, että kylvetään muutoksen aihe. Istutetaan ihmisiin pieni tyytymättömyyden siemen, joka panee heidät ajattelemaan ja toimimaan toisin. Ja se saadaan aikaan paljastamalla vääryksiä ja kaimalla todellisuuden rumat puolet esiin, hän oli saarnannut, ja opettaja oli nyökytellyt hyväksyvästi. – Muutos voi tapahtua vain tiedonvälityksen kautta. Ymmärryksen ja oivalluksen. Ja pidän tärkeimpänä tehtävänäni tarjota ihmisille oikeita oivalluksia.

Yeah right, Iben ajattelee ja pudistaa päätään seitsemäntoista vuoden takaiselle itselleen peruuttaessaan harjaantuneesti pikku Polon autokatoksesta. Ei, sata vuotta sitten, silloin asuntolaina, eläkesäästöt ja vakuutukset eivät olleet osa hänen elämäänsä. Silloin ei ollut kiinteitä kuluja, lukuun ottamatta 1 200 kruunun kuukausivuokraa soluasunnon huoneesta, lähikaupan kierrepastaa ja yhtä tai kahta olutta perjantaibaarissa. Nyt todellisuus on säävuttanut hänet. Onko se niin yksinkertaista? Vai lymyääkö se syvemmillä, tuo jokin lähes alkukantainen ominaisuus, hiipivä välinpitämättömyys, joka valtaa useimmat vähitellen vuosien vierieessä? Herranjumala, rikkaat huijaavat köyhiä, isot pommittavat pieniä, uusia sotia siellä täällä, pakolaisvirrat, joiden kaikki toivovat päätyvän naapuriin, ympäristökräisi, jota kukaan ei oikeastaan ota vakavasti, asuntokeinottelijat ja monikansalliset yritykset, jotka kahtenatoista vuotena peräkkäin unohtavat maksaa yritysveronsa, niin maailma makaa, sellainen on todellisuus, mikään ei koskaan muutu. Kuka jaksaisi huolehtia maailmasta, ei Iben ainakaan, häntä kiinnostaa paljon enemmän, pyöriikö Netflixissä jokin hyvä sarja tai onko tavaratalo Kvickly auki sunnuntaisin.

Hänellä on hyvin aikaa. Kello on vasta vähän yli yhdeksän, ja hänen on määrä olla Risskovissa vasta kymmeneltä. Puhelu Cecilien kanssa kummittelee hänen mielessään. Pitikö heidän kahvitella tänään? Heidän tapaamisensa ovat hiljalleen harventuneet. On pian kuukausi siitä, kun he viimeksi näkivät toisensa – Carlan syntymäpäivillä. Tunnelma heidän välillään oli ollut outo, kun he seisivat valkoviinilasit kädessään eivätkä äkkiä tienneet, mistä puhua toisilleen. Lopulta he ajautuivat täysin joutavanpäiväiseen keskusteluun Ibenin keittiön uusista kaapinovista vain pitääkseen hiljaisuuden loitolla.

Mutta eilen kyse oli jostain muusta. Ei pelkästään kasvavasta etäisyydestä heidän välillään. Oliko Cecilie vaikuttanut jännittyneeltä? Vai pelokkaalta? Vai kuulsiko siskon äänestä vain pitkä matka tuhansine kilometreineen ja isoine aikaeroineen? Ei, se oli ollut jotain muuta, äänessä oli ollut jotain enemmän, Iben ajattelee. Jokin oli hullusti. Ehkä.

Polo kääntyy kuin itsestään. Se tuntee reitin, vaikka hän on vierailut siirtolapuutarhassa vain neljä viisi kertaa tänä vuonna. Vain lyhyt piipahdus, pikainen tervehdys, eikö se nyt samperi ole ihan normaalia siskosten kesken. Iben pysäköi auton puutarhan vanhan portin eteen Cecilien pikkuruisen Toyotan perään. Syksy on lakastuttanut korkean lähes värittömän ruohon, omenapuusta on katkennut kookas oksa, ehkä viime viikon myrskyssä. Iben työntää portin auki ja seuraa rosoisia laattoja portaille. Hän koputtaa ja odottaa, kuvittelee, miten Cecilie lojuu sohvalla uupuneena ja aikaerorasituksen kourissa, Ibenin yllätysvierailu on viimeinen asia, jota sisko kaipaa. Silti hän koputtaa uudelleen. Tällä kertaa kovaa, monta kertaa. Mitään ei tapahdu, sisältä ei kuulu hiiskaustakaan eikä tummien verhojen läpi ole erotettavissa minkäänlaista liikettä.

Iben kokeilee ovenkahvaa, hän ei tiedä miksi. Hän ei tiedä, aavistaako hän, että jokin on vinossa, vai ihmetteleekö hän vain, miksi Cecilie ei avaa ovea. Sillä totta kai Cecilie on kotona. Siitä ei ole montakaan tuntia, kun sisko meni nukkumaan uupuneena ja rättyväsyneenä, on mahdotonta, että hän olisi jo noussut ylös ja lähtenyt ulos. *Auto on pihassa*. Iben tuuppaa oven auki ja astuu kapeaan eteiseen.

– Huhuu? hän huikkaa. – Minä täällä vain. Nukutko? Kenkäteline on vino, vanha pyöränrengas nojaa seinään. Cecilie on aina viihtynyt parhaiten sotkussa. Tai kaaoksessa, kuten tämä kerran selitti, kun hänen aavistuksen sarkastinen katseensa tutkaili Ibenin uuden rivitaloasunnon olohuonetta, sen äärimmäisen minimalisista sisustusta ja viileän valkoista tyyliä, jota Iben on aina suosinut ja johon on löytänyt inspiraation lehdistä ja television sisustusohjelmista.

Olohuoneessa on hyvin siistiä.

Vuodesohva on levitetty, tyyny on lähes sileä, täkissä ei ole ainuttakaan laskosta. Kaikki on täydellistä. Ja juuri se herättää Ibenin epäilykset. Hän kutsuu siskoaan uudestaan monta kertaa, mence keittiöön ja jatkaa kylpyhuoneeseen. Eikö Cecilie ole tullut kotiin? On kyllä, ovi ei ollut lukossa, Iben muistaa. Cecilie ei olisi jättänyt ovea lukitsematta lähtiessään Yhdysvaltoihin. Vaaleanpunainen toilettilaukku nököttää pesualtaan reunalla, hammasmuki, hammasharja. Ja olohuoneen pöydän alla – siskon matkalaukku. Iben oli itse ollut mukana ostamassa sen Cecilielle, hopeanvärisen matkalaukun, joka on jotain poskettoman kallista sveitsiläistä merkkiä. Iben vetää sen esiin, avaa pienet lukot sen sivussa ja avaa sen. Passi on päällimmäisenä ja hälventää samassa kaikki epäilykset, etteikö Cecilie olisi tullut kotiin.

Iben istuu sohvän reunalla, kun hän ottaa puhelimensa esiin ja soittaa Cecilielle. Ei, mitään ei ole sattunut, hän ajattelee. Cecilie on vain lähtenyt jonnekin. Hän tulee kyllä kohta. Soittoon vastaan heti mutta ei sillä lailla kuin Iben toivoi, Cecilien ääni ei vakuuta hänelle, että kaikki on kunnossa ja hän vain heräsi aikaisin ja lähti ulos, ehkä käymään leipomossa tai kahvia noutamaan. Vastaus ei ole liioin puhelinvastaajan ääni, joka pyytäisi Ibeniä jättämään viestin, eikä piippaus, joka tarkoittaisi ”varattu” tai ”odota hetki, vastaan hetken kuluttua”. Vastaus on täydellinen hiljaisuus.

Se kertoo, että *jokin on vialla*.